

A mauzóleum alapjai

Tükörkoporsóba teszem Demián testét, a fák közé, hiszem, hogy mindig máshova kell tenni őt, a fák mesélnek neki, miközben fogom az ásót, és buckákat építek a koporsó körül, állok. Demián mesélt egyszer a faluról, ahonnan elhoztam, szerette az erdőket, függőkertet építenék, de egy ásóm van és messze Alexandria, mauzóleumot emelek.

A tóba dobom koporsóját és utána úszok, de nem, nem merek a vízbe lépni, a vízben szörnyek vannak, Demián biztonságban van a gonosz mellett, engem nem húz fel még egyszer, nem szól hozzám, elvisz a feketébe, elvisz újra az erdő közepére, és elveszett a koporsó, elveszett Demián és elveszett már a józan ész.

Demián-torzó

Demiánnak szobrot állítunk, úgy fog kinézni, mint egy jégszobor. Tükörből lesz megformázva, míg szeme a rókáé, tanulni fogsz tőle.

Nem lesz boldogtalan, nem lesz boldog sem, nem herceg ő, nem más csak egy kisleány. Egy madár se reppen orrára, hisz pisze, lecsúszna róla. Testén színes fények,

mint sebek, ragyognak. Kezében
egy sötét folt, zsíros, gubancos

haj, mint Juditnál. Nem figyelek
már a részletekre, bárcsak ne
szeretnélek úgy, mint Dávidot.

Demián & Demián

*Demián, Demián, így felelgetek
magamnak, hol és merre jársz
most, a pokol melyik bugyrában?
Melyik bugyor taszít és fogad be,
a sárgaságban, a tengeren meghalt
kalózkodok, vagy az öreg halász, ki
jóformán téged várt te kisleány, kisleány?*

1.

DEMIÁN

Demián, Demián, fűgén, zihálva,
kapuk közt suttogsz mélyebbre,
hallja meg a gonosz és a rossz, a
csúf és a zsémbes, aki mind, mind
én lennék, magamra aggatom a
jelzőket, és eposzi antihős leszek,
jöttemre ne várj, csak este nyolcig!

DEMIÁN

Demián, Demián, így szólítgatom
magamat, felveszem a nevedet,
látod, te leszel a gonosz és a rossz,
aki a pokolba küldött, miközben a
csúf rám fintorog, vállát rángatja,
aki lenézi a betegeket, mintha az
arcom torz és más lenne tőled.

2.

ÉN

Demián, Demián, mint aki virág
fejeket tép szét, cincál, markol

százzámra, egy kupac fonnyadt
bibe szárral, szirmokkal, ülök
felette és a halottak közt válogatok,
majd az égszínkék játék vödörbe
gyűjtöm, amelyek préselhetők.

3.

ÉN

Demián, Demián, merre jártál,
merre a pokolba, mondd, hogy
megtalált a gonosz és segített
a megkínzottakkal beszélgetni,
kiknek keze, lába, feje levált,
kesergőkkel vált mind, ahogy te
vagy én; kiknek a beszéd is mese?

DEMIÁN

Demián, Demián, szólok már
magamban, meg se hallod te
sem, Demián, eltűnik a neved,
síró hercegnő módjára szétesem,
felmorajlik a tenger és úgy evezel
tovább, mintha tengeren lennél,
de nem ez nem, ez a pokol már

Post mortem

A gőzben ülök és felhúzott térdel
várok, magam se tudom, hogy ha
felnézek a kék égre, miért hiszem azt,
hogy isten néz engem és nevet,
nem röhög, nem játszik kedvére

velem, csupán figyel és nevet, mi-
közben mellém ül egy fehérebb alak,
arcát a homálytól nem látom, de
miként felém fordul, már át is ölel,
pedig ismeretlen a teste, a bőre

és itt, mint a balladai ellipszisben,
szünet és csend következik, ott
bennem és ahogy egyre közelebb
húztam arcát, hogy szemébe nézzek,
megláttam ismét Demiánt, az időset,

aki nem harcolt tűzön át és vízen át,
megjárta már a rossz és a csúf
odúját, a gonosz meghívta ebédre,
nemet mondott, hogy ne árulja el,
ne árulja el a nevét és ami volt

Demián újra él, nem gyerek, aki
összeesik a vállán ülő madártól,
de éppen annyira törekeny, hogy
ha elszállna, önmaga ülne le másra,
fatönkre, fűre, sziklára, másra